

„אין חופשות, אין בחורות, - וי לי!, וי לי!“

שלוש. הסכימה. רק ביקשה ממני שאת הסיבה הזו לא אוכיר ברבנות. עשיתי איתה הסכם. נפרדנו יפה, ומאז אני לא מאמין בהן, ולא חייב להן כלום. להיפך, אני טוען שהן חייבות לי.

יש בזה מידה של נקמה?

— יש. בעצם לא נקמה. פשוט אין יותר רגש. יש לפעמים שנופלות אצלי נשים, או בחורות צעירות, מאד נחמדות, שאחריכך אני מתחרט על מה שעשיתי להן. יש בהן הצבריות הזאת...

„אני דון ז'ואן“

אתה מתחרט רק על צבריות?

— כן. לתוצרת-חורף — אין רגש. אחרי שאני רואה שהיא נפלה בפח, אז מתחיל לאדמה אני משיג את הכסף להחזיר לה, ואחר כך אני מגלה לה את האמת מי אני.

מה אתה אוהב לה?

— „אני דון ז'ואן מקצועי, הנוז הכסף חורה. Sorey“. ואז או שהיא מתראה איתי אחרי זה, או שנגמר.

נדבר קצת על הישראליות.

— אוה, הישראליות, מסכנות! נחלק אותן שוב פעם לפי הגיל. נתחיל עם המבוגרות. אחת שנסעיה מתליאביב אילתה, יושב אני בארזק, בשדה דוב. גם אחד השרים שלנו יושב שם. אני ניגש אליו, אומר לו שלום יפה. יושבת שם אישה, לא רחוק ממני. הוא מכיר אותי מהפלוגה שלי במלחמת השיחרור. לוחצים ידיים, משוחחים על הא ועל רא.

כל זה כשכיל דעשות רועם עי האשה?

— אתה מתחיל להבין... אני רואה על המזרח שלמה שהיא נוסעת לאילת. גם השר נסע לאותו כיוון, באחריהן אחד לפנינו. אשה נאה, גוף יפה. משומשת אבל במצב מצויין. אחרי שנפרדתי מהשר הצטרפתי אליה והצעתי לה להיגררה. בחפץ לב קיבלה את זה. עלינו למסוס ביחד. נחתנו באילת אחרי שיחה של שעה. יש לי דירה באילת. היתה לי יותר נכון. מרוהטת טוב — לא מכספי.

אלא?

— מכספי רות... במקום שהיא תגיע למלון חלכת שבא, הגיעה לדירת. כמובן שבדירה הבאר וכל הדברים מוכנים.

מה זה „דברים“?

— דברי אוכל והפריגידר והכל.

מוסיקה?

— הכל. טיפ. התעניינתי היכן השר מתאכסן, טיפנתי אליו, והזמנתי אותו לכוס קפה אצלי. טען שלא יכול לבוא, עסק. אבל מספיק הטלפון לאותו שר. היא שמעה כל מלה. ביקשתי ממנה שתשב בחדר האורחים או בחדר המיטות, אבל לא בחדר העבודה. הלכתי והסתגרתי שם לשעתיים. נתתי לה חומר קריאה והכל.

„בייבי, שלום!“

ומה עשית בחדר?

— ישנתי שעותיים. הסבלנות הזו, היא המנצחת. אחרי שעותיים יצאתי מנומנם חזק, עם מישק דראמתי שאני עייף. שאלתי אותה אם לא יאכפת לה לעשות קפה תורכי חזק. עשתה. „אתה עובד קשה, מוסה, תנוח.“ נשכמתי על הספה בחדר האורחים. הרמתי את הטלפון לבקש, שאלתי אם הגיע עובדי כסף. בטח שלא. אין אשה, לא יכול להגיע. ואז היא אמרה: „אתה תקוע?“ אמרתי: „מה זה תקוע, עד מעבר לראש נותנים צקים ואין להם כסיו.“ אמרה: „לא וורא, יש לי כסף.“ מה זאת אומרת יש לה כסף? „מה שאני צריך לא תוכלי לזוז לי. אני צריך חליפת-ייצוג באופן דחוף, להופיע בבהימה להצגת הבכורה.“

יש לה הכסף, אבל אני לא רוצה לקחת. שולפת את פינקס הצקים ואומרת: „אני בכל זאת רוצה להיות איתך, מוסה, קבל. עד שאתה תקבל ותחזיר לי.“

אחרי שיכנוע חזק, אני מזהיר שאני לא מוכן לקחת מאשה כסף. אז היא אומרת: „אתה לא לוקח, אני מלווה לך.“ נו, לחליפה צריך עניבה, זוג נעליים, חולצה. קונים את

„יש דברים קדושים!“

כך שאתה גם חינוכי.

— אפשר לומר. הן לומדות להיוהר מגבר רים ולברר קודם מי ומה.

הן פונות למשטרה?

— כן. אבל אין כל מקום לתלונה. כי הטענה שלי: „בכון, אני גיגולו.“ פשוט מאור. חוץ מזה, הרבה לא הולכות, בגלל המעמד שלהן.

הן לא פוזרות מסחנות?

— לא, אדוני. אני לא עושה את זה. זה לא כלול במקצוע. סחיטה זאת עבירה. לא מוכן להסתכן. גיגולו זה מיסחר. אני נותן את גופי, היא נותנת את כספה.

ואיפה הנשמה בכל העסק הזה?

— אין נשמה.

גם לא אצלה?

— בנוכחותי אני מצלצל למישהי מסווי מת, נימפומנית. תשמע את השיחה ואחריכך תדבר איתי על נשמה.

בת כמה?

— 28. (מחייק).

מספר תליאביבי?

— לא. חדרה. מעוניין?

תודה.

— (מחייק). אבקש את אתי. איננה? מתי תגיע? היא כבר שבוע ימים לא בעבודה? תודה. (אלי) Sorry. איפה היינו?

בשום מקום. צילצלת.

— טוב. נתחיל בקו חדש. הנה, יש לי נשק מסייע. מסייע מאוד, אפילו. תסתכל ב- תמונות האלה (מגיש אלבום של בן-גוריון, „תקומת ישראל“). אם תזוהא אותי, אתן לך מיליון לירות.

לא מזהה.

— הנה זה אני, ליד בן-גוריון, אני ש- מחזיק את הדגל.

באמת?

— כן, זה לא לוקש. יש דברים קדושים כשבילי. לא משקר.

מה עשית אז בחיים?

— הייתי אז בחיל הים.

איך הגעת לחיל הים דווקא?

— שירתתי בצבא הבריטי ארבע שנים, ב- מלחמת העולם השנייה.

שם למדת אנגלית?

— למדתי גם אנגלית.

„למדתי לקח בחיים!“

מה עוד למדת שם?

— להתעסק עם נשים. לפני זה הייתי סתם ילד. שם התחלתי את הקאריירה שלי. אבל לא קאריירה מקצועית... — לא. סתם ליהנות. אולי זה היה מק-

רס לצילום
מוטה רצה להדגים לצלם העולם הזה באיזה קלות הוא מתוודע אל בנות המין היפה. הוא נכנס לחצר הגדולה של קפה רחל בתליאביב, סקר את היושבים, ניגש לשולחן שלידו ישבו שתי הנשים הנאות ביותר. הוא התיישב, הושיט יד, הציג עצמו, החליף כמה מילים — ונפרד בשלום. יותר לא ראו אותו.

על שפת הברכה
שתיים אלה הן תיירות, ברחבת הברכה של שרתון. מוטה, בלוש בגדיים, ניגש אליהן, הציג עצמו, ומיד כבר היה יד. עם הבלונדית הוא ירד, במרוצת הבוקר, לשחייה ולבבת בברכה.

צועי ולא ידעתי. כי שוב פעם נשים מבוגרות נאפלו אלי, והייתי ילד. במצרים, בארץ, במאלטה.

ספר לי על עצמך, לא על הדון ז'ואן שברך.

— בלי ה- — — —

בלי ה- — — —

— אני יכול להגיד שאני אדם לא רע. אני עושה מה שאני עושה מפני שאני אוהב הרפתקות. אני לא רואה בזה פשע. אני בן 39, גמרתי תיכון בעזרת מכון להתחכבות, הודות לקפטן שלנו בצבא הבריטי. כשנודע לו שאני צעיר בדי, עמד על כך שאני אלמד.

ייתכן שהגעתי למה שהגעתי היום מכיוון שלא היה לי בית חם. לנו היה כל טוב ב- בית. היה לנו משק גדול ברחובות, מצב כלכלי טוב, אבל המיד חיפשתי משהו מרתק יותר. בשנת '40 — הייתי בן 14 — הת- גייסתי לבאפס בצבא הבריטי. בגיל 14 וחצי רצו לשלוח אותי לחזית. בכיתי ורצתי ל- אבא ז"ל, שיבוא ויוציא אותי, מפני שאני צעיר מדי. לא הספקתי הרבה להיות נחזק, חצי שנה, ואז ברחתי והתגייסתי לצבא הברי- טי. שם נשאיתי כבר עד הסוף. ב-1945 ה- שוחררתי יחד עם כל הארצישראלים. לא ידעתי לאן להצטרף — להגנה, לאצ"ל או ללח"י.

לא היה הברז בעיניך?

— בכלל לא. התגייסתי לשניהם.

שניהם או שלושתם?

— שניהם: האצ"ל וההגנה. מעניין הקשר הנגדי: אחי היה בהגנה, אבא היה בהגנה ואני באותה תקופה הייתי באצ"ל. עובתי את האצ"ל כשהיה יום החטיפות של הקצי- נים. יום אחרי החטיפות היתה השתוללות של הפולנים ברחובות, הם רצחו אשה ברי- חוב. במוצאי-שבת יצאנו לפעולת-תגמול, כמה חברה מהמושבה, לחסל את הקצין הי-

„אין לך צורך לעבוד“

אבל אין לך מקצוע.

— בזמן האחרון, כשראו אותי עם צלם העולם הזה, וראו אותי בא כמה פעמים למערכת, חושבים שהפכתי עתונאי. זה לא נכון. בבקשה, תדפיס זאת בעתון, שזה לא (המשך בעמוד 28)